

STRAŽARSKI

VESTNIK

Številka #005 • A.D. MMXXVI • Stražarski vestnik je BREZPLAČNI VESTNIK za vse prave ljubitelje naše Slovenije. Bog z vami!

PRIDRUŽI SE STRAŽI

V Sloveniji imamo preveč komentatorjev in premalo ljudi, ki stopijo naprej. Če hočemo spremembo, moramo zamenjati navado: iz opazovalca v soustvarjalca.

Pri nas je postalo skoraj normalno, da čakamo, da bo »nekdo zgoraj« uredil stvari. Mi pa bomo medtem komentirali: na kavi, v komentarjih, v krogu prijateljev. In ko se pojavi kdo, ki poskuša narediti korak, ga pogosto najprej zbijemo — ne po vsebini, ampak po tonu, napaki, enem stavku, ki nam ni všeč.

Resnica je preprosta: narod ne propade zato, ker ima težave. Narod propade, ko ljudje postanejo pasivni.

LEVO ALI DESNO, NIHČE NAS NE BO REŠIL

Najprej številke, ker so bolj zanimive od sloganov. Po podatkih SURS se je v Slovenijo priselilo 31.319 ljudi v letu 2019, 36.110 v letu 2020, potem pa je leta 2021 padlo na 23.624, nato pa spet skok: 35.613 v letu 2022, 33.939 v letu 2023 in 33.023 v letu 2024.

Ta padec v letu 2021 je bil čas izjem, potem pa se je tok vrnil. In tu se razbije največja slovenska pravljica: da nas bo rešila "naša" stran. Ko so številke visoke pod levimi in pod desnimi, pomeni, da problem ni v barvi plakata, ampak v tem, da se politika prepogosto dela za kamero, ne za narod.

Veliko ljudi misli, da bo desna vlada, posebej SDS, rešila Slovence. Ampak ravno v obdobjih, ko so bili oni zraven oblasti, vidiš visoke številke priseljevanja (na primer 36.110 v letu 2020). To ni napad na volivce, to je streznitev:

Če hočemo resno gibanje, mora biti zgrajeno drugače kot »projekt vseh-kov«. To ni tekmovanje v vsečnosti, ampak preizkus hrbtenice. In hrbtenica pomeni tudi to, da si upamo drug drugemu reči resnico. Da je normalno opozoriti svojega človeka, ko pretirava, ko dela škodo, ko ga odnese ego. Ne z užaljenostjo, ampak z možatostjo. Zrel človek opozorilo sprejme kot dar, ne kot napad.

Nihče ni popoln. Tudi tisti, ki so v prvih vrstah, so ljudje: včasih utrujeni, včasih prehitri, včasih premalo premišljeni. Prav zato je zdravo okolje tisto, kjer se gradi kultura odgovornosti: »ustavi se, razmisli, popravi«. To ni slabost. To je moč.

Tu se pokaže razlika med politikom kot kariero in politikom kot poslanstvom. Pri

če se tudi "domoljubni" ne uprejo toku, potem je jasno, da nam ne manjka še ena velika stranka, ampak hrbtenica in jasna merila.

Smisel osamosvojitve ni bil, da vsaka štiri leta izberemo novo embalažo. Smisel je bil, da Slovenci odločamo o svoji prihodnosti. To pomeni: jasna pravila, odgovornost in politika, ki jo merimo po dejanjih, ne po besedah.

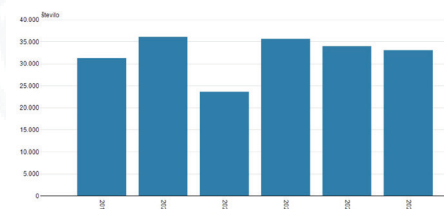
In tu nastopi Straža. Ne kot navijaška ekipa, ampak kot drža: da ne klečimo pred nobeno "veliko stranko", da govorimo resnico tudi takrat, ko ni popularna, in da postavimo merila, ki veljajo za

karieri je najvažnejši imidž. Pri poslanstvu je vrstni red drugačen: najprej odgovornost pred Bogom, potem pred narodom in šele nato pred kamero. In če res verjamemo v ta vrstni red, potem se ne bojimo odprtih vprašanj, kritik in težkih pogovorov, ker nas ne drži skupaj reklama, ampak resnica.

Zato je danes najpomembnejše sporočilo preprosto: ne potrebujemo navijačev. Potrebujemo sodelavce. Ljudi, ki ne ostanejo pri mnenju, ampak naredijo korak: pridejo na pogovor, postavijo vprašanje, predlagajo rešitev, pomagajo pri delu na terenu, širijo informacije, povežejo ljudi v svojem kraju in tudi opozorijo, ko je to potrebno.

Gibanje raste takrat, ko vsak naredi svoj del — mirno, zvesto in pokončno.

Meddržavne selitve po LETU. Meddržavne selitve - priseljeni iz tujine. Spol - SKUPAJ.

vse. Levo ali desno — noben nas ne bo rešil, če bomo ostali pasivni. Reši nas lahko samo Straža, če stopimo zraven: pomagamo na terenu, povezujemo ljudi v svojem kraju, širimo resnico in zahtevamo red. Mirno, trdno in pokončno.

POTREBUJEMO 800 PODPISOV ...

... za nastop na volitvah. Obrazec dobiš na vsaki upravni enoti (Obrazec DZ-volivec). Tam ga **overi in nam ga pošlji** na naslov Alen Koman, Zgornje Jezersko 56, 4206 Jezersko **ali pa ga prinesi** na enega od dogodkov.

V PRIHODNIH DNEH SE LAHKO SPOZNAMO ...

- v **RADOVLJICI**, 22.1.2026 ob 18h | **Pogovorni večer**, Academia Coffee Shop, Ljubljanska cesta 9, Radovljica

Si želite, da pridemo tudi v vaš kraj? **Pišite nam, povabite nas ...**

RAZPAD DRUŽINE – TIHA KATASTROFA SLOVENSKE DRUŽBE

Naša družba tone. Ne z enim velikim zlomom, ampak s tisočermi majhnimi razpokami, ki vsak dan znova trgajo nekaj, kar bi moralo biti sveto. Družina, ki je bila nekoč temelj življenja, danes razpada skoraj rutinsko. Kot da je nekaj povsem običajnega, da se partnerja razideta, ko postane težko. Kot da je varanje del normalnosti. Kot da so obljube nekaj, kar velja samo, dokler se dobro počutimo.

Vsako leto se v Sloveniji razveže približno dva tisoč zakonskih zvez. Pri skoraj polovici teh razvez so vpleteni mladoletni otroci. To pomeni več kot tisoč sedemsto otrok na leto, ki jim odrasli razbijejo svet, kakršnega so poznali. Otrok ne razume pravnih postopkov, ne razume novih dogovorov, ne razume odraslih razlogov. Razume samo to, da očeta ali matere ni več vsak dan doma. Da se mora seliti. Da se mora prilagajati. Da mora biti močan, čeprav je majhen.

Raziskave so pri tem jasne. Otroci iz razpadlih družin pogosteje doživljajo tesnobo, negotovost in čustvene stiske. Pogosteje imajo težave v šoli, težje zaupajo, težje gradijo odnose. Največ škode ne povzroči sama ločitev, ampak vse tisto, kar ji pogosto sledi: konflikti, varanje, prepiri, nova razmerja, selitve,

zal, kdo je, kaj zmore in ali je pripravljen nositi odgovornost. Oče ni bil ovira, ampak varuh. Varuh hčérine prihodnosti.

Poroka ni bila zgolj formalnost. Bila je obljuba pred Bogom. Obljuba zvestobe. Obljuba trajnosti. Obljuba, da se ne odide ob prvi krizi. Ko je oče pripeljal hčer pred oltar in jo izročil možu, ni izgubil hčere. Dobil je mir, da bo zanjo poskrbljeno. Da ne bo čez leto ali dve jokala doma, prevarana in zapuščena.

Danes pa starši hčere pošiljajo v svet brez pravil. Čez leto ali dve se vračajo razbite. Včasih z otrokom v naročju. Družina je uničena, otrok nosi posledice, družba pa zamahne z roko in reče, da je to pač življenje. A to ni življenje. To je razpad odgovornosti.

izguba avtoritete in občutka varnosti. Otrok pri tem ni nikoli v središču. Vedno je kolateralna škoda.

In potem se kot družba čudimo, zakaj imamo zmedene mlade, zakaj ne spoštujejo nikogar, zakaj ne verjamejo v zakon, zakaj se bojijo trajnih odnosov. V resnici pa jim mi sami kažemo, da zvestoba ni vrednota in da obljube ne pomenijo nič.

Nekoč je bilo drugače. Ne zato, ker bi bili ljudje popolni, ampak zato, ker je obstajal red. Zveza med moškim in žensko ni bila samo stvar trenutnega čustva. Bila je stvar družine, skupnosti in Boga. Fant, ki je želel dekle, ni šel mimo očeta. Stopil je pred njega. Poka-

Zato v Stranki Straža jasno in brez olepševanja povemo: svoboda brez morale ni svoboda, ampak kaos. Družba brez jasnih vrednot ne more preživeti. Zakon ne more biti zgolj čustveni projekt, ki ga zapustimo, ko postane naporen. Mora biti zaveza. Mora biti svet.

Zagovarjamo katoliški družbeni red, kjer ima zakon težo, kjer ima oče avtoriteto in odgovornost, kjer ima mati dostojanstvo in zaščito, in kjer ima otrok tisto, kar najbolj potrebuje: stabilnost. Družba, ki ne varuje družine, razkrajja samo sebe. Narod, ki se boji zahtevati zvestobo, bo dobil razpad.

In tega si ne smemo več privoščiti.

TRADICIONALNO NI NAZAJ: TRADICIJA KOT KOMPAS V ZMEDI

Danes nam pogosto prodajajo idejo, da je »novo« samo po sebi dobro, staro pa sumljivo. Kot da je napredek avtomatsko resnica, tradicija pa avtomatsko napaka. A bolj ko brišemo meje, bolj se izgublamo. Bolj ko razgllašamo »svobodo«, več imamo kaosa, praznine in zmede. Tradicionalno ni nazaj. Tradicionalno je kompas.

Kompas ne pomeni, da hodiš nazaj po isti poti. Pomeni, da veš, kje je sever, ko se megla spusti. In danes je megla povsod: v družini, kjer se zvestoba zamenja za »občutek«; v vzgoji, kjer avtoriteta postane »problem«; v kulturi, kjer dostojanstvo postane »omejevanje«; v narodu, kjer pripadnost zamenja apatija.

Modernizem, kot ga živimo danes, pogosto ne pomeni napredka, ampak raztapljanje. Najprej raztopi definicije, potem raztopi odgovornost. Ko je »vse relativno«, je hitro »vse dovoljeno«. In ko je »vse dovoljeno«, človek ostane brez smeri in brez tal pod nogami.

Tradicija pa človeku vrne red. Ne kot zapor, ampak kot orientacijo. Pove, da obstaja nekaj svetega, nekaj stalnega, nekaj, kar ni odvisno od trenutnega razpoloženja. In to se najbolj vidi pri treh temeljih: družini, skupnosti in osebni držbi.

Družina brez tradicije postane projekt »dokler gre«. Tradicija pa družino razume kot zavezo, ki se gradi tudi takrat, ko je težko. Skupnost brez tradicije postane množica posameznikov, vsak v svojem mehurčku. Tradicija pa gradi povezanost, spoštovanje, dolžnost do bližnjega. In osebna držba brez tradicije hitro postane »kakor mi paše«. Tradicija pa uči disciplin, reda in dostojanstva, ki človeka naredijo trdnega.

Tradicija ni zapor. Je temelj. In na temelju se da graditi.

Če hočemo nazaj normalnost, je ne bomo dobili z novimi parolami, ampak z dobrimi temelji: zvestoba, red, dostojanstvo, vera, družina, pripadnost. To niso muzejske besede. To so stvari, ki narod držijo pokonci, ko se vse okoli njega maje.